

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 9. Communißima sententia de D. Iosephi Paternitate respectu Christi Domini.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

CAPUT IX.

Communissima Sententia de D. Iosephi Paternitate respectu Christi Domini.

- I. **S**ENTENTIA his temporibus ab omnibus recepta, est Divum Iosephum ea propter esse in re, & dici in Evangelio Patrem Christi, quia Christus fuit fructus conjugii ejus cum Beatissima Deiparâ, utpotè non tantum conceptus & natus ex uxore suâ, sed etiam existente vero & rato inter utrumque matrimonio, Deo has eorum virginales nuptias, & citra ullam eorum conjunctionem maritalem, fructu matrimonii ad cumulatissimam felicitatem benedicente, & eorum virginali in conjugio continentiam in omnibus retro sæculis inauditam divinissimâ hâc ratione remunerante.
- II. Itaque tria omninò supponit hæc gravissima sententia; Primum, quod verum inter D. Iosephum Beatissimamque Deiparam intercesserit matrimonium: Secundum, quod Christus non ante illud, sed illo jam existente, in Mariâ Virgine & intactâ conceptus sit Spiritu sancto suâ ei virtute obumbrante. Tertiū, quod cum per matrimonium istud essent uterque facti indivisibiliter una caro, in Christi conceptione hæc unitas non fuerit divisa, sed permanserit Maria semper & Deo intemerata, & viro semper in fide conjugali conjuncta: Caro enim conjugaliter unita non dividitur aut scinditur nisi per adulterium.
- III. Ex quibus per se claris atque à nobis Tract. præcedenti sufficienter probatis, omninò consecrarium est, quod licet Divus Iosephus non concurrerit officialiter ad Christi generationem, attamen cum talis generatio facta sit in ejus conjugio, sic, ut præfatum est, sibi conjugaliter unita, seu potius & melius, cum ipso caro una, fructus utrique jure adscribendus sit: atque adeò consecrarium est, ut ipse non fuerit expers ne per aliquem specialissimum modum innominabilem (utpotè

singularem & sine exemplo) esset Pater Christi Domini; idque multò strictius ac feliciter quam si fuisset ullo ex quatuor posterioribus modis hic supra cap. 2. num. 4. 5. 6. 7. 8. & 9. enumeratis.

IV. Probat hęc sententia primò, ex Scripturâ Matthæi cap. 1. *Jacob autem genuit Ioseph virum Mariæ, de qua natus est IESVS, qui vocatur Christus*, per quod innuit sacer Evangelista ideò D. Iosephum tenere locū Patris in Genealogiâ Salvatoris, & per D. Iosephum Christi ex Abrahamo & Davide carnalem descensum deductum, quia Ioseph fuit *vir Mariæ de qua natus est IESVS, qui vocatur Christus*.

V. Probat hęc sententia a priori hæc ratione Theologicâ, quia per matrimonii vinculum vir fit Dominus corporis suæ uxoris, & è contra, ita ut docente Apostolo 1. Corinth. cap. 7. vers. 4. *Mulier corporis sui potestatem non habet sed vir, & vicissim*. Quin immò vir & uxor ex sententiâ Christi Domini Matth. c. 19. v. 6. *Iam non sunt duo, sed una caro*, idque maximè in ordine ad prolem, sicut ambo in ordine ad eandem sunt una causa totalis: Unde pater quod fructus qui stante Divi Iosephi cum Divâ Deiparâ conjugio conceptus est & natus ex Virginis corpore, non tantum sit Virginis, sed etiam Divi Iosephi, utpote cujus erat corpus Virginis jure matrimonii: unde eleganter ad rem & efficaciter Rupertus Abbas de Glor. & Honor. filii hominis lib. 1. in Matth. cap. 1. *Magnum & verum nomen Beato Iosepho Evangelistâ attribuit, quia si est vir Mariæ, est & Pater Domini*, & longè ante ipsum Divus Justinus Martyr cognomento Philosophus quæst. 133. ad Gentiles. *Quod enim ex feminâ aliqua sine stupro nascitur, id necessariò est filius viri & feminæ, quo pacto vult Deus dare filios viro, aut per conjunctionem, aut citra conjunctionem*.

VI. Confirmatur & probatur tertio, hæc sententia ex dispositione juris tit. de rerum divis. §. *Cum in suo solo*, ubi sic decernitur: *Quod in alieno solo feritur aut edificatur, sub illius dominium cadit cuius est solum*. Et quod in agro meo nascitur, meum est: Cum ergo hortus ille conclusus

conclusus Cantic. c. 4. vers. 12. Corpus dico superbenedictæ Matris Dei, jure matrimonii esset Divi Iosephi, quando concepit Christum, nec ullo modo per istam conceptionem ab eo divisum fuerit, ut constat (separatur enim tantum per actum illicitum, qui non est inventus in Virgine) fructus etiam illius dulcissimus Iesus D. Iosephi fuit.

VII. Quamvis hæc res per se clarissima sit, obijciunt tamen sic aliqui, licet hic fructus, scilicet Christus Dominus, conceptus sit & natus ex Mariâ D. Iosephi conjugē, & in ipsius conjugio, non tamen naturaliter, sed supernaturaliter, id est virtute Spiritus sancti, qui illum in Virgine de Virgine efformavit, est de fide: non ergo potest Divo Iosepho hic fructus attribui, aut ullum jus in illum ei competere, sed omnino totus est Spiritus sancti: Respondeo negando consequentiam: proles enim quæ in legitimo conjugio nascitur, conjugum est, quomodocumque nascatur, sicut seges nata in agro meo sterili, arbor, fons, flos, miraculosè ortus in horto meo meus est: quare sicut Christus verè Beatæ Virginis est filius, etiam si ex eâ miraculosè sit conceptus & genitus, sic & idem jure conjugii est Divi Iosephi filius, etiam si ex conjugio non naturaliter sed miraculosè sit genitus.

VIII. Addo longè potiori jure Christum pertinere ad Divum Iosephum quam seges illa, arbor illa, fons vel flos ille miraculosè in horto vel agro ortus pertineret ad Dominum agri vel horti: tum quia ager & hortus ille tantum de jure humano pertinent ad Dominum, seu illum, cujus dicuntur ager vel hortus, corpus autem Divæ Deiparæ ad Divum pertinet Iosephum de jure divino, id quæ duplici titulo: Primo, generali & ipsi cum cæteris conjugatis communi, scilicet ex institutione matrimonii, quæ divina est, & à primâ rerum constitutione, per quod conjuges sunt una caro in ordine ad prolem: Secundo, speciali; quia fuit à Deo specialissimè, & ex singulari privilegio & dispensatione D. Iosepho Beatissima Deipara tradita, & ipse ad illius conjugium electus & elevatus, ut

per hoc fieret Pater illius divinissimæ Proles, quæ ex eâ nascitura erat.

Fateor hanc sententiam valdè favore Divo Iosepho, locupletissimè innuere quàm magna sit ejus paternitas, quàm sit stricta conjunctio & affinitas quam habet ex eâ cum Christo, mirificeque per illum illustrari, atque apparere illam supra modum eminere cæteris paternitatibus, quæ non sunt per generationem.

Verumtamen hoc necdum mihi plenè satisfacit, neque enim omnino evacuat id totum quod est in istâ D. Iosephi paternitate, & in quo verè ac formalissimè consistit hæc singularis & admirabilis paternitas, quæ nullam unquam similem habuit, aut habitura est: quod antequam proferam, prius præstruendum quomodo ad illam paternitatem sit à Deo electus? an scilicet directè & in se immediatè? an verò indirectè tantum & mediatè ac in alio? ex hoc quippe omnino pendet id totum quod de eâ singulariter dictur sumus.

CAPUT X.

Quomodo Divus Iosephus electus sit ad Christi Paternitatem.

NOTANDUM duplicem esse electionem seu volitionem alicujus rei: una est directæ, alia indirectæ: Directæ, est illa quæ aliquid in se actu positivo ad ipsum immediatè terminato volumus: indirectæ, quæ tantum mediatè & in alio cum quo habet connexionem, quod quæ ex illo videmus secuturum.

Igitur propositæ quæstionis hic est sensus: an scilicet actu positivo & voluntate expressâ, & directâ, ac ad Divum Iosephum in se terminatâ dixerit Deus, volo Iosephum esse filii mei Patrem? an verò sic, volo Iosephum esse Matris filii mei Sponsum & conjugem, ex quo videbat consecuturum ut esset Filii sui Pater, quod est indirectè, mediatè, & in alio tantum voluisse ut esset Pater filii sui.

Authores